

Окружни суд у Београду, истражни судија Милан Дилпарић, предмет Кри.В.бр. 1/03, 05. децембар 2003. године, 11 сати и 30 минута, присутни су записничар Катица Лекић и тонски сниматељ Илић Бранислав.

Саслушање сведока **ПРОТИЋ БОЖИДАРА.**

Ви сте дужни да говорите истину, ништа не смете прећутати, давање лажног исказа представља кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико је вероватно да би изложили себе или ближу родбину тешкој срамоти и знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Јел сте разумели ово. Одговорите.

Сведок: Да, да јесам, јесам.

Судија: Кажите ми сада прво ваше пуно име презиме.

Сведок: Божидар Протић.

Судија: Име једног од родитеља.

Сведок: Миломир.

Судија: Ваше занимање.

Сведок: пензионер.

Судија: Сада сте са боравиштем.

Сведок: Сада сам са боравиштем у Батајници.

Судија: Адреса.

Сведок: Партизанских база број 6 стан 10.

Судија: Добро, и само још место и годину рођења.

Сведок: 06. фебруар 1953.

Судија: Јел можете сада да нам испричате оно што знате о случају хладњача, да тако назовемо тај догађај.

Сведок: За времена НАТО агресије ја сам као припадник полиције у својству возача МУП-а Републике Србије додељен Министарству здравља ради превоза, превожења односно вожње лекара у ратном подручју на територији Косова, возио сам сваког другог, трећег дана по осам лекара из Србије који су били упућени на по 15 дана. Релација ми је била Београд-Приштина-Пећ-Гњилане. Тај задатак сам обављао негде око 20-ак дана. Приликом одласка на Косово виђао сам авионе НАТО који су летели

у ниском лету тако да сам могао да видим и пилоте. Једног дана на путу Подујево-Приштина у селу Лужане непосредно сам наишао на бомбардовање односно гранатирање аутобуса у коме су погинула 40 и неколико цивила, војника, полицајаца, већ не знам ко је био. Одмах после тог догађаја на путу Лужане-Приштина, авион је гранатирао претпостављам мене односно моје возило, мене промашио погодио хитну помоћ. Таквих догађаја је било много, излагајући и себе и сапутнике опасностима. Након тога позвао ме једног дана генерал Зековић, мени непосредни старшина односно начелник заједничких послова. Позвао ме у своју канцеларију и рекао ми је да сам ја поуздан, да ми је отац био у полицији, супруга, син и ја и да задатак који ми се поверава могу само ја да обавим. Позвао ме мој шеф Ненадић Драган Драгић и питао ме да ли могу да нађем камион од свог неког пријатеља друга да обавимо један задатак који је врло важан за државу, и да о томе треба да га бавестим шта сам урадио. Мој пријатељ друг, комшија из Батајнице иначе избегло лице из Книна имао је камион марке «Мерцедес» 1213, регистарског броја регистрација привремена 18.-их година та већа која је предвиђена за тај камион. Замолио сам га да ми да камион пошто ја често одлазим на Косово, рекао сам му да имам неког пријатеља Албанца, Шиптара који има кланицу и замолио ме да му пребацим неке коже до Београда јер не може на Косову да их прода и да од тог посла који будем обавио да ће зарадити неку суму новца и да ћу њему дати пола. Власник камиона Доде, тако га знам, да ли му је то име или надимак не знам, рекао ми је Прото за тебе ако треба даћу ти не мораш ни да ми га вратиш. Обавестио сам мог шефа Ненадића и генерала Зековића да сам камион набавио. Рекли су ми да камион дотерам у гаражу односно у аутосервис МУП-а да се камион прегледа, напуни горивом и да кренемо на тај задатак. Речено ми је да са мном треба да пође мајор полиције Душко Перић иначе мој добар друг и ван службе. Дуле ми је рекао кад смо се нашли пред сам полазак да треба да понесемо дуго наоружање и да треба да кренемо ауто-путем према Нишу. Успут сам ја Дулета питао, Дуле где ми идемо, он је рекао само вози и ћути и о овоме требамо само ја и ти, не сме нико да зна. Ја сам са Дулетом у камиону причао неке шале, где идемо, да ли ће нам овај камион бити довољно, ја стварно нисам знао где идем. Ништа ми није речено. Кренули смо путем, аутопутем према Нишу, а скретању за ПОжаревац Дуле је рекао скрени овде, одмах сам свратио, скренуо. Дошли смо у Пожаревац, Дуле где ћемо, само вози. Дошли смо до Градишта, прошли смо Градиште, дошли смо до Милановца Горњем. Дуле где идемо? Само вози. Укључили смо се и на дунавску магистралу од Милановца према Ђердапу, то је већ било поноћ. Да напоменем да смо из Београда гренили негде око 17 часова. Кад смо дошли до места Текија, мени је, мени ни тада ништа није било сумњиво иако из правца Кладова није наишло ниједно возило у току наше вожње. Кад смо дошли до места Текија обишли смо односно дошли смо до зачеља колоне која је бројала негде око 10-ак возила с обзиром да је било касно, у касним вечерњим часовима, полицијска патрола једно службено возило плаво-беле боје вероватно знајући ко смо, шта смо, због чега смо кренули и где смо кренули, пропратили су нас односно заобишли смо колону и отишли у Кладово, ОУП Кладово. У Текији на делу где постоји паркинг видео сам

камион зелене боје, хладњачу која је била на вучном возу, паркирана у шумарку кабина окренута према путу. Још тада ништа ми није било јасно нити сам знао о чему се ради. Стигли смо у Кладово ОУП тамо нас сачекао начелник Сперлић, техничар Бошко и неколико полицајаца оперативаца. Питали су нас да ли смо гладни, прешли смо улицу преко пута ОУП-а где се налази један ресторан, ту смо јели, ја ни тада нисам знао о чему се ради, мени се Сперлић обраћао мислећи да знам о чему се ради и зашто сам дошао, причао нешто неповезано, кренули смо после вечере до Текије на паркингу, где је камион хладњача био на вучном возу, с тим што је тада кабина била окренута према Ђердапу односно према Кладову. Кад смо стигли близу камиона осећао се јак смрад од лешева. Мени је речено да камион паркирам, задњу страницу отворим и паркирам на задњи део камиона хладњаче, тако да је под камиона којим сам ја управљао, возио и под хладњаче био у приближном нивоу. Радници који су били ту реаговали су докле ће ово да раде, ко ће ово да им плати, где је заштитна опрема, рукавице, маске и све остало које нису наравно имали. Ја сам камион паркирао, стао сам поред камиона и осећао сам се врло неугодно, нелагодно док су читавих догађања и ствари које су се тог тренутка обављале а мене нико није обавестио шта треба да возим, где треба идем и шта ћу касније да радим. Неко од полицајаца не знам ко је био позвали су ме у кућицу граничне полиције где сам попио кафу, мало сам с њима попричао, људи који су ме тамо одвели такође су се осећали нелагодно, јер су видели да стварно не знам о чему се радим и да нисам својом вољом ту дошао. У једном тренутку сам отишао да видим докле су дошли са претоваром из хладњаче у тај камион који сам ја узео, видео сам да су скинули задњу страницу од камиона алуминијумску страницу од камиона, ставили у виду моста и те лешеве из хладњаче су пребацили у камион који сам ја довезао.

Приликом претовара задња десна гума је испустила, пробушила или је испустила не знам. Био сам принуђен да уз помоћ возача вучног воза ја ту ми је делимично помогао и Душко Перић, променио гуму, којом приликом, приликом мењања гуме ја сам био мокар јер је на мене цурело из камиона сукрвица, вода, и онај смрад. Тај део посла је врло брзо завршен и ми смо кренули негде око 1, пола 2 после поноћи према Београду. Кад смо кренули у Доњем Милановцу пошто се станица полиције налази на самом путу нас је зауставио полицајац, дежурни полицајац, пришао камиону, осетивши велики смрад побегао је. Нико нас није питао ни ко смо ни шта смо, ни шта возимо, ни где возимо. Вероватно је и том човеку било непријатно да се задржава па да кажем једну секунду. Возио сам камион према Београду, у Бубањ потоку, пошто је већ било 4 сата ујутру, такође нас зауставља полицајац не знајући шта је у камиону, прилазећи камиону истог момента се окренуо и побегао због смрада. Душко Перић и ја смо се погледали, да ли је он знао о чему се ради, не знам ја сигурно нисам знао о чему се ради, прошли смо Газелу и пошли смо према новом новосадском путу. Камион сам паркирао скретање за 13. мај код фабрике «Звезда» и сачекали смо даљу инструкцију. Камион сам након пар минута одвезао у круг 13. маја, паркирао га на паркингу где стоје возила специјалних јединица. Колега

ми је рекао да дођем за 2 дана по камион. Дошао сам за камион, поред камиона је била велика мрља од нафте, бензина, не знам већ чега и види се да је то нешто паљено. Ја сам дошао по камион, питао сам колегу који је то примао шта си радио, каже «покушао сам да их запалим па нису могли да горе». Камион који сам преузео на њему је било на товару у сандуку је било ноктију, прсти, длаке, косе итд. Камион нико није опрао, одвезао сам га у гаражу МУП-а Омладинских бригада, тамо је стајао још 2 дана, нико му није прилазио ни да га опере, ја сам камион морао човеку да вратим. Одвезао сам га код кванташ пијаце у пероницу, детаљно смо га опрали, међутим и даље је смрдело, под, даске упило, тако да сам човеку вратио камион који и дан данас смрди. То што се тиче те прве туре.

Након тога позвао ме генерал Зековић и каже «види преко пута кванташ пијаце, преко пута бувље пијаце, налази се предузеће Гемакс, јави се тамо», не знам сад коме, «узми камион и иди у Приштину, тамо ћеш добити инструкцију шта ће даље бити». Отишао сам по камион, узео сам та... плаве боје са жутим страницама, отворен, без цираде, без ар..., без. Отишао сам у Приштину, дали су ми београдски број на који треба да се јавим у Приштину, јавио ми се човек, креће испред мене и вози пут Скопља на неких 20 км од Приштине према Скопљу, голф тегет бордо боје скреће у село Јаћево и ја за њим. Долазимо до села Јаћева, он се искључује испред једне продавнице, ту ме преузима локална полиција и води ме у брда села Јаћево док се могло камион да идем. Дошао сам на један пропланак, паркирао камион, изнад мене су кружили авиони НАТО-а, сачекао сам ту пар минута. Дошао је трактор са приколицом, пун лешева и земљом и утоваривач који је тамо негде копао, натоварио у тракторску приколицу, истоварио испред мог камиона, затим је овај утоваривачем, кашиком са земљом и лешевима натоварио мени у камион... фирме Гемакс. Приликом утовара тих лешева са земљом метална кашика односно кашика тог утоваривача је секла главе, руке и трупове тела. Ја сам са тим камион кренуо пут Београда, речено ми је да треба то да одвезем у Петрово село. Вожња Јаћева-Приштине до Петровог села трајала је негде око 7 сати. Због пута лешеви су били на површини а испод њих земља, значи они су испливали на површину. Да вам не причам о смраду, мувама итд. Стигао сам до Кладова, опет је био Сперлић веза начелник ОУП-а Кладово, питао ме да ли знам где је Петрово село – Центар за обуку, наравно да знам, пошао сам, дошао сам до центра у Петровом селу, иза центра налази се пропланак, затим један шумарак, паркирао сам и сачекао даљу инструкцију. У ствари, рупе су већ биле ископане, ту су били људи, мени стварно непознати тада у то време, све то затрпано, камион сам паркирао, дошло је возило ватрогасно из Кладова пошто је то метални сандук товарни шмрком, млазом опрали смо. Пошто ми је камион био паркиран на низбрдици, ја сам поставио метални клин, укочио камион. Приликом прања, пошто је товарни сандук био подигнут, велика колична воде која је падала из товарног сандука подливала је под точкове, спрала јепут тако да кажем, клин је спран, камион је кренуо и ударио у контејнер за смеће метални, пошто је том приликом оштећена хауба и фар. За то оштећење ме нико ништа није питао, иако се ради о материјалној штети. Ја сам камион вратио односно и њега сам оставио

после тога по завршеном задатку на 13. мај јер је тај камион њима био потребан да довлаче земљу, размештају песак и већ зашто им је требало то су они најбоље знали. Тај камион ја нисам вратио у Гемакс, већ ме је генерал Зековић поново звао и рекао да више нећу да возим те такве, те старе аутомобиле, него ћу добити мана кипера који је као путнички ауто. Дошао сам на нишки аутопут у станицу саобраћајне полиције да преузmem неко одузето возило које је имало на себи титоградске регистрације у то време. Ја сам тај камион узео, направио сам пар километара по граду, да упознам мотор, машину, на посао сам одлазио, тај камион сам прегледао и тако даље и једном приликом ми је речено да треба да одем до Параћина да преузmem неку приколицу која је остала да је закачим и да је вучем у Београд. Ја сам са тим камионом кренуо за Параћин и пошто је, пошто су мостови били порушени, ја сам ишао обилазницом. На путу ме заустави возач из путничком Мерцедеса, кренуо према мени претњом да ће да ме убије, да сам ја лопов и да сам ја њему украо тај камион, иако је на камиону било Н таблице са путним налогом, а у кабини је било таблица регистарских са камиона који је већ поседовао. Том приликом случајно се нашао ту патрола из Јагодине, привеле и мене и тог човека власника тог камиона у СУП. Њега затворе у једну просторију мене затворе у другу просторију, мене пусте њега задрже и ја обавим тај задатак и тај човек преко адвоката јер је то његов камион нелегално одузет враћен. Тако да сам и том приликом имао неприлика, претњом да ће да ме убије, да сам ја лопов и да сам ја њему тај камион узео. А све то захваљујући генералу Зековићу јер ме он послао да тај камион преузmem у станици на зрењанинском путу. После тога све се то одвијало дан два, три, пет највише. Добијем задатак да идем у Косовску Митровицу, јужни део Косовске Митровице да преузmem лешеве. Са том истом одем у Косовску Митровицу у неко предузеће које се бавило дрвном прерађевином, а у склопу тог предузећа налази се и радионица за поправку механизације. У гаражи тог предузећа постоје канали за аутомеханичарске радове, ти канали су били препуни лешева. Ја сам камион паркирао на улазу у радионицу, те лешеве су товарили ровни дек која су том приликом скинули два три сата са лешева и нешто ситног новца наши по џеповима. Камион су натоварили а том приликом сам имао и публику од припадника Министарства унутрашњих послова који су у то време били упућени на Косово, неки су радили стално јер су из тих крајева, кажем тај камион, кад је тај камион натоварен, кренуо сам према Београду јер сам већ знао где треба до да истоварим. Отишли смо до 13. маја и ту је остављен камион са лешевима.

Следећи пут сам отишао до Приштине са службеним колима марке Тојота регистарског броја 601 045, тамо сам оставио возило и преузео хладњачу марке Сканија, титоградске регистрације, питао сам шта је ово, кажу да је неки Албанац, Шиптар возио рибу и да није имао папире и да је одузета хладњача, нисам знао колко има али претпостављам да је било преко 500 лешева у тој хладњачи коју сам оставио такође у Батајницу и кад сам одлазио видео сам хладњачу како је само гурнута са обале у Дунав и с обзиром да је алуминијумска и да се

јасно сијала на одсјај сунца, било ми је чудно зашто та хладњака ту стоји јер се види са друге стране обале односно и пловним делом Дунава.

Судија: Добро, Јел могу ја сад неколико питања да поставим? Ајмо да почнемо овако. Када се све то дешавало, отприлике?

Сведок: Отприлике за време бомбардовања, колко је трајало бомбардовање негде на почетку првих месец дана мобардовања, односно пре бомбардовања и за време бомбардовања. У периоду пре бомбардовања пар дана и за време бомбардовања.

Судија: Бомбардовање је почело крајем марта месеца.

Сведок: Отприлике недељу дана пред бомбардовања и за време бомбардовања.

Судија: Добро. Кажите ми, ви кажете да вас је Зековић позвао и рекао за задатке и тако даље.

Сведок: Тако је.

Судија: Да ли је то било пре било које возње или након прве, друге или како.

Сведок: Па јел сам рекао судија да су за прву возњу, да ја обезбедим камион.

Судија: Да, али да ли вам је Зековић рекао за ваше ангажовање пре те прве возње.

Сведок: Не, он ме позвао, односно Ненадић ме позвао и рекао ми је то све да генерал Зековић је њему рекао да нађе возача и о овом предлогу с њим у договору нашли су ме.

Судија: Добро, а када сте ви са Зековићем први пут разговарали.

Сведок: Пред сам полазак на пут.

Судија: Тај први полазак.

Сведок: Да, да.

Судија: Добро, јел вам он тада нешто рекао или вас је само хвалио да тако кажем.

Сведок: Па нема он мене шта да хвали.

Судија: Ово што сте причали, породица, да сте ви поверљиви итд.

Сведок: Тако је и ништа више и да задатак који треба да обавим само ја могу да обавим.

Судија: А да ли је рекао конкретно о каквом се задатку ради.

Сведок: Па јел сам рекао да ја нисам знао до утовара о чему се ради.

Судија: Не за конкретно да ћете возити лешеве, него да идете ту и ту, да је јавите.

Сведок: Не, да треба да обавим задатак који је врло битан и важан за земљу, јел се ради о великом тајности и да то не сме нико да зна итд., а да ми није ништа рекао да ја, кад сам кренуо шта треба да радим и шта треба да возим.

Судија: Тако нешто вам је рекао и овај Ненадић.

Сведок: Не то ми је рекао и Перић успут и Ненадић.

Судија: Ниједан није помињао лешеве.

Сведок: Не, нико ми поменуо лешеве није.

Судија: Добро.

Сведок: Ни пренос.

Судија: Када је вршен пренос тих лешева у ваш камион пре него што је гума се покварила, јел сте ви видели те лешеве.

Сведок: Ја када сам пришао камиону мој, којим сам ја управљао хладњачи, сам ра..... све говорио. Ја сам лешеве видео кад су претоварали.

Судија: Е то, какви су лешеве били у питању. Обучени у униформама...

Сведок: Било је у униформи, било је голих, било је деце, стараца, било је свих.

Судија: Добро, кажите ми даље јел вам неко тада рекао колико има лешева.

Сведок: Питао сам ја колко има.

Судија: Јел су вам рекли.

Сведок: Јесу.

Судија: Ко вам је рекао.

Сведок: Па ови радници.

Судија: Шта су рекли.

Сведок: Па има око 56.

Судија: 56. Добро, то лице које је примило тај камион у Батајници, јел сте када раније или после тога видели.

Сведок: Јесам.

Судија: Када.

Сведок: Дуле се зове.

Судија: Јел то Дуле Ненадовић.

Сведок: Могуће. Ја га зовем као Дулета, овако пуначак мало, црвено лице.

Судија: Јел сте њему предали кључеве од камиона.

Сведок: Ма шта кључеви су у камиону, шта има да предајем кључеве, оставим камион и окренем се одмах.

Судија: А где сте Дулета видели?

Сведок: Тамо на лицу места.

Судија: Тад кад сте оставили камион.

Сведок: Да.

Судија: Јел сте тад са њим разговарали нешто о томе.

Сведок: Не, ја сам камион само паркирао, не сећам се да ли је Дуле тад био кад сам, ја сам камион паркирао у круг и отишао сам.

Судија: А кад сте Дулета видели.

Сведок: Касније, у следећим турама.

Судија: А јел он тај ко вам је рекао да је покушао да пали.

Сведок: Да.

Судија: Да ли сте га видели и још када после ових других тура.

Сведок: Јесам.

Судија: Када.

Сведок: У свакој следећој тури сам га видео.

Судија: У ком тренутку.

Сведок: Кад дотерам камион он је ту, на лицу места ту где су гробнице. Он се врти човек, ту му је као радно место.

Судија: Значи он је био кад следеће туре дотерујете он је ту, кад ви остављате камион он је ту присутан.

Сведок: Да.

Судија: Јел можете да нам определите где сте те камионе остављали у односу на она, онај пролаз између с десне стране је базен.

Сведок: Да, прођем базен, прођем оне две бараке.

Судија: Добро.

Сведок: Дођем до краја, и ту је паркинг заокретни, ја сам ту остављао.

Судија: Добро, ту сте остављали на том паркингу.

Сведок: На том макардану, туцаник.

Судија: Јесте ли улазили у само тристометарско стрелиште.

Сведок: Не, стрелиште је било раскопано са оним мултом 150 власништво Гемакса.

Судија: Јесте видели ви тај мулт.

Сведок: Како не, велика кашика и са задњом туром од те, са том хладњачом Дуле кашиком поцепао хладњачу и директно из хладњаче је вадио значи ручно ништа није радио.

Судија: Јесте ли ви видели кад је он то поцепао ...

Сведок: Сутрадан кад сам дошао видео сам да је камион поцепан, врата нису отворена, лешеве су вероватно, није вероватно лешеве су ту извађени, јер задња врата на хладњачи су затворена а бочна страна је поцепана кашиком значи.

Судија: Добро, а реците ми јел камион када сте га видели после тога био на истом месту где сте га оставили.

Сведок: Који камион.

Судија: Тај поцепани.

Сведок: Није камион, то је само хладњача, труп, камион је одвежен,

Судија: Значи само је сандук остао.

Сведок: Само хладњача.

Судија: А да ли сте када сте довозили следећу туру неки пут видели камион из претходне туре да још стоји.

Сведок: Једном приликом кад сам прву ту туру из Кладова довезао из хладњаче из Дунава, био је камион зајечарске регистрације кипер жути, који се покварио а он је превезао не знам кажу да је превезао негде од 18 до 20 и покварио се и ту је остао био.

Судија: Од кога сте то чули да је превезао.

Сведок: Молим.

Судија: Од кога сте чули да је он превезао лешеве.

Сведок: Па чуо сам од оних људи тамо који су били јел тај камион је требао тај транспорт да заврши, па се он покварио, па су ангажовали мене да ја нађем камион да остатак лешева превезем из те хладњаче овамо. Из те хладњаче је већ превезено око 18 до 20.

Судија: Ал не можете да се сетите ко вам је то рекао. Добро, ако не може, не може.

Сведок: А и да се сетим имена не знам то је из зајечарског региона.

Судија: Све у реду, а кажите ми ко вам је рекао да контактирате са Сперлићем. Рекли сте да сте са њим контактирали у ОУП-у Кладова.

Сведок: Са првом туром овог хладњачом из Дунава тад сам видео пут пут Сперлића. Касније са том татром из Јањева, ја сам се њему јавио и он треба да ми каже где треба да одвезем, он ми је рекао да одвезем у.....

Судија: А ко вас је упутио да се њему јавите. Пре поласка на пут.

Сведок: Све остале инструкције сам добијао од генерала Зековића, сем прве од Ненадића да нађем тај камион.

Судија: Добро, а кажите ми када вас је Спрелић питао знате ли је где је Петрово село, јел вас неко после тога одвезао до локације.

Сведок: Не, не знам ја где је Петрово село, јер сам ја раније ишао.

Судија: Ал до тих јама ко вас је спровео.

Сведок: Па ти људи који горе, ја не знам.

Судија: Где су вас сачекали они.

Сведок: Испред центра.

Судија: Јесте ли кога од тих људи касније видели. Јел познајете неког од њих. Кажите, не, немојте климати главом одрично него јели кажите не или да. Добро.

Сведок: Јел могу да кажем

Судија: Нећемо искључивати ништа или кажите да не знате, не морате ви, не могу вас натерати ни на шта.

Сведок: Укључићемо поново, није уопште проблем, само да вам кажем о чему се ради.

Судија: Кажите, ко вам је рекао да возите на 13. мај односно Батајницу.

Сведок: На 13. мај са првом туром дошли смо до фабрике Звезда, везу је успоставио Душко Перих.

Судија: А осале туре које су ишле тамо.

Сведок: Речено ми је одмах приликом утовара где треба да возим.

Судија: Ко вам је то рекао.

Сведок: Рекао сам вам да сам добио београдски број у Приштини.

Судија: Значи та веза вам је....

Сведок: Та веза ми је, ко је са друге стране жице био не знам.

Судија: Добро. Рекли сте за ово у Митровици.

Сведок: Косовској Митровици и ужи део.

Судија: Да. Ко вам је то рекао где да идете, како да идете.

Сведок: Опет веза телефонска, ја људе уопште нисам виђао који су, ја нисам контактирао лично са никим, овај оно што се каже око у око.

Судија: А за Приштину. Кад сте преузели ту хладњачу.

Сведок: Ту су били радници, ту су били, не би могао да кажем да су старешине биле, то су били неки ето да кажем полицајци који су локални, локални полицајци ту који су били веза да кажу, вероватно су се ти који су требали да саопште постављали неке људе који су да кажем, као ја вас да питам где је та и та улица.

Судија: А кажите ми с ким сте ишли у Приштину? Тим путничким аутом сте ишли рекли сте у Приштину.

Сведок: Ишао сам у Приштину, имао сам из МУП-а пратњу полиције.

Судија: Јел знате ко је био?

Сведок: Не могу да се сетим имена, знам их лично.

Судија: Јел сте сами били у колима или још неко с вама?

Сведок: Они су ишли са мном колима после су они преузели та кола ту, тај путнички ауто и они су били као пратња.

Судија: Јел вам познато име Шакић Чеда.

Сведок: Јесте, Чеда Шакић, управо да Чеда Шакић, у то време је био поручник.

Судија: Која је његова улога била.

Сведок: Сад је пензионер. Па као шеф пратње шеф обезбеђења, сад је у пензији Чеда Шакић.

Судија: Добро, сад ми још једну ствар реците, ви сте сада у пензији.

Сведок: Да.

Судија: Од када?

Сведок: Одмах после испливавања, чим је у јавност изашло хладњаче, гробнице и тако.

Судија: Јесте ли ви поднели захтев за пензију?

Сведок: Ја сам кад се све то завршило нисам могао да будем ту у Београду него сам тражио да идем негде на терен, и био сам у Бујановцу, Прешеву и у Медвеђи 6 месеци и доле је долазио доктор из МУП-а начелник здравствене те како би рекао за пријем мултиетничке полиције и у разговору онако он је мене предложио «што ти не би отишао у пензију сад су добри услови, ко зна видеће како овај закон се мења можда треба да се ради још 5 година, сад су услови добри, нико те неће ништа да пита», ја

на његов предлог вероватно га неко задужио да обави такав разговор са мном, не могу са сигурношћу да тврдим. Ја сам на свим лекарским прегледима без чекања, без ичега добио налазе који уопште нису ти са којих би се ја требао да пензионишем.

Судија: И од када сте у пензији.

Сведок: Ево сад ће за 20 дана 2 године.

Судија: Јел то редовна или инвалидска.

Сведок: Инвалидска, нажалост.

Судија: Добро, а кажите ми како се зове тај лекар који вас је то саветовао.

Сведок: (.....)

Судија: Јел се сећате чин који је имао.

Сведок: Па они имају чинове сви мајора до пуковника.

Судија: Не сећате се имена.

Сведок: Сетићу се сигурно кад буде нешто друго ме питате сетићу се. Мени су написали у здравственом да сам срчани болесник са срчаном аритмијом, да имам шећер 20, да сам неуропсихијатријскису ми написали да имам....

Судија: Ајмо сад да се вратимо на тренутак на ону хладњачу што је рекли сте у Дунаву. То је само теретни онај део, а не.

Сведок: Камион са хладњачом.

Судија: Значи и вучни део.

Сведок: Камион марке «Мерцедес фап» 1213 зелене боје кабина а товарни сандук односно хладњача беле боје.

Судија: И то је све отишло у Дунав или само товарни сандук.

Сведок: Комплетно камион.

Судија: Јел вам познато да ли су лешеве из те хладњаче извађени пре тога или не.

Сведок: Познато ми је.

Судија: Јел су извађени из хладњаче па само хладњачу или је хладњача гурнута заједно са.

Сведок: Пошто је то неприступачан терен, ти радници који су вршили пртовар из хладњаче у камион они су страшно били незадовољни и са плаћањем и са опремом с којом смо располагали у то време, они су с ћебадима, конпцима, у чаршавима све те лешеве из камиона хладњаче извукли на обалу па су поново утоварили у камион хладњачу, па их хладњаче мени у камион.

Судија: Не питам за ту хладњачу него за хладњачу за коју сте рекли да је завршила на Батајници у Дунаву.

Сведок: А није она завршила у Дунаву, она је завршила на обали Дунава, гурнута је тамо, ако сте били.

Судија: Е тад кад сте је ви видели гурнуту, јесу ли лешеве били већ извађени или су још били унутра.

Сведок: Лешеве су извађени и хладњача је гурнута.

Судија: Пошто ја знам локацију Батајнице, ви сте рекли.

Сведок: Да, да она је гурнута, она је гурнута, лешеве су извађени и кад су лешеве извађени хладњача је гурнута била и висила је закачена доле на неким.

Судија: Без вучног дела.

Сведок: Вучни део је одмах откачен и неко га одвезао.

Судија: Добро, поменули сте овај утоваривач улт, тај улт је радио у задњем делу стрелишта, тамо где се налазе бедеми не овамо где је, одакле се гађа него у оном задњем делу, тамо се налазе ископане јаме у којима су ти лешеве, а тај део се не види са овог дела где су паркирана возила, да ли то значи да сте ви у неком тренутку ушли на само стрелиште.

Сведок: Не, не, тај улт, тај улт је могао да буде и на стрелишту, тај улт је могао да буде и на паркингу.

Судија: Добро, где сте га ви видели.

Сведок: Ја сам га видео на паркингу, па смо једном приликом са тим маном са којим са имао проблема са власником ишли код Дунав камп преко пута Електронске индустрије тамо је Гемаксов шљункара, тамо смо ишли са тим ултом да натоваримо шљунак, тај камион шљунак смо довели тамо ја не знам зашто.

Судија: А да ли сте ви икада пришли камионом до дела где се налази.

Сведок: Не, где се налазе гробнице.

Судија: Где се налазе гробнице.

Сведок: Не, не, јер то је било раскопано тамо камион није могао да приђе, то је ултом сигурно пребацивано тамо, ја не знам, не знам претпостављам, јер тај део између паркинга и тогод тог стрелишта ту није могао камион да приђе или је могао неки мађи ја не знам, јер и тамо куће нема где да окрене, не знам, ја нисам улазио не могу да тврдим нешто што нисам видео.

Судија: Добро, ви сте рекли да сте ишли у Приштину и тамо преузели ову хладњачу.

Сведок: Да.

Судија: Јел можете њу да опишете мало. Која је марка била.

Сведок: Скамија.

Судија: Скамија, титоградске регистрације.

Сведок: Да, алуминијумска дела ребраста хладњача товарни.

Судија: Добро, рекли сте да су вам рекли да је риба унутра била и тако даље.

Сведок:камионом, пошто је тамо било пар камиона, то су одузети кажу камиони из прекршаја, конкретно та хладњача је возио неки Шиптар, Албанац је возио рибу, без папира и да му је то одузето заједно са рибом и да је та хладњача ту завршила и да може да користи за овакве сврхе као што....

Судија: Добро, кад сте ви схватили да су унутра лешеви.

Сведок: Ја тврдим да за прву хладњачу из Дунава коју сам превезао камионом са оног власништва приватног лица од кога сам узео камион за њу нисам знао шта возим и какав ћу задатак, за све остале транспорте знам све.

Судија: Добро, ал ја вас питам како сте знали за ову хладњачу.

Сведок: Како не би знао кад сам пошао са Шакићем и људи ме из пратње дањима оставим да ме прате са тим колима а ја да преузем хладњачу, већ ми је Зековић рекао шта треба да се ради и шта се води. Свака следећа тура ми је била позната сем прве туре.

Судија: То значи да вам је Зековић рекао идеш у Приштину да доведеш хладњачу са лешевима.

Сведок: Да, да.

Судија: А јел вам тако увек у следећим турама говорио.

Сведок: Увек, увек и увек ми је обећавао да ћу добити нов камион, да ћу добити камион који ће бити заштићен да не смрди и тако даље.

Судија: Јел сте ви познавали Зековића од раније.

Сведок: Врло добро.

Судија: Одакле сте га упознали.

Сведок: То нема везе с овим, ја могу приватно да испричам како се знамо, али то уопште није битно.

Судија: Нема потребе, кажите само колко га дуго познајете.

Сведок: Па знам од кад је почео да ради у МУП-у.

Судија: Значи.....

Сведок: Као оперативац, па начелник, па после тога.

Судија: Значи дугогодишњи.....

Сведок: Од кад је почео да ради.

Судија: А јел он вас познавао исто тако.

Сведок: Па много боље него што сам ја њега познавао.

Судија: Добро, кажите ми да ли сте још, поменули сте Зековића, Ненадића, Шћекића, да ли сте још са неким ступали у везу.

Сведок: Шакића не Шћекића.

Судија: Шакића да. Сперлића, да ли сте још с неким ступили у везу у том убављању тих задатака.

Сведок: Не, не, не.

Судија: Да вам је издавао неке задатке.

Сведок: Не, не.

Судија: Добро, када сте у Петровом селу оставили те лешеве.

Сведок: Када сам их оставио искуповао сам.

Судија: Добро искиповали, рекли сте да су биле две јаме, јел можете отприлике да опишете те јаме, њихову дубину, величину, место где се налазе.

Сведок: Да. Три са три, а око 2 ипо метра до 3 метра дубине.

Судија: Место где су се налазиле. Место где су биле у односу на сам полигон ограђени и у односу на пут.

Сведок: Па иза, нема ту пут, пут води до центра, после тога се рачва као пољски путићи и онако за паште, за њиве, за нема пута.

Судија: Добро, у односу на центар и те, тај путић.

Сведок: Једно стотинак метара иза центра у шуми. Ту се одлагало смеће, односно отпад хране, конзерве, тетра паци, итд., кесе и тако што већ кухиња може да одбаци.

Судија: Е добро, јесте ли ви приметили тај отпад, том приликом кад сте дошли јесте ли видели тај отпад.

Сведок: Па није то отпад у некој количини да би се рекло да је то нека депонија.

Судија: Јел можете то да нам мало опишете.

Сведок: Па то је било, да ли је то стварна депоније отпад био, или су то у неким колицима довели ту да као буде то, касније су то пребацили преко вероватно, јер ја нисам био присутан затрпавању.

Судија: А поменули сте контејнер за смецећ, зато вас питам.

Сведок: Контејнер за смеће се налази при уласку у центар са леве стране већ на путу туцанику до улаза у капију. То је метални контејнер величине товарног сандука, рецимо.

Судија: Добро, добро, значи прање камиона није било на месту.

Сведок: Не, не, ја сам камион растоварио, паркирао, подигао оно.

Судија: Померили сте га од тих јама, па онда је после било прања.

Сведок: Испред капије центра, баш испред капије центра.

Судија: Да ли сте тамо где сте искиповали лешеве код тих јама видели неку машину.

Сведок: Не, све је ручно копано.

Судија: Јесте ли видели ко је затрпавао.

Сведок: Ја сам растоварио у рупе, упалио камион и отишао, шта се даље дешавало како су прављене те, како је не знам.

Судија: Добро. Те јаме које сте видели јел су оне пошто се разумете у машине копане машински или ручно.

Сведок: Ручно.

Судија: Ручно, а колко су далеко били ти, тај отпад од тих јама.

Сведок: Па врло близу, поред саме рупе.

Судија: Поред саме рупе.

Сведок: То је како да вам кажем, с обзиром да постоји контејнер за одлагање смећа, наменски је тај отпад донешен ту. Нема сврхе да га доноси у шуму, а већ има контејнер који је већ предвиђен за те ствари поред ограде и поред канте. Значи није то смеће неко буквално смеће.

Судија: Јел су ту биле пластичне флаше за воду рецимо.

Сведок: Биле су флаше од сокова, киселе воде итд.

Судија: Која је то количина тог отпада.

Сведок: Ајде рецимо да кажемо једно 5, 6 оних пластичних цакова. Мала количина у односу на центар.

Судија: И реците нам колко је људи било ту кад сте ви искиповали.

Сведок: Тројица. Могуће да су они то копали читава бригада.

Судија: Не, не ја вас питам тад сте ви искиповали лешеве колко је лица било присутно.

Сведок: Тројица или четворица.

Судија: Јел су сви били у униформама.

Сведок: Јесу.

Судија: Чијим.

Сведок: Немам појма. Мени непознате униформе.

Судија: Какве боје.

Сведок: Разних, мешано и маскирне и цивилне.

Судија: Јел су имали неке видљиве чинове.

Сведок: Не.

Судија: Јел су имали капе.

Сведок: Не.

Судија: Добро. Ви сте дали исказ односно саслушавани сте колко је мени познато у неколико наврата у МУП-у. Јел се сећате ко је то саслушање радио.

Сведок: Сећам се, како не.

Судија: Ко.

Сведок: Карлеуша Драган и Драган Фурдуловић и једном приликом је наишао и шеф њихов који је тај случај цео водио Србислав Аранђеловић.

Судија: Јели том приликом вођен неки записник.

Сведок: Мене су питали ја сам причао, они су нешто писали, једном приликом сам прочитао у новинама да из Хага је Милошевић рекао да је Протић дао неку изјаву под притискомВладе а да је Голубовић начелник СУП-а из Бора написао на енглеском итд. и да су ме после тога звали да ја све то поново испричам, компјутерском оном машином су то написали и питали ме да ли хоћу то да потпишем, то је тај записник управо о коме ви причате.

Судија: Ко вас је то компјутерском машином записао.

Сведок: Био је том приликом Драган Фурдуловић, Гагић и са академије овај не знам како се зове знам га лично не могу да се сетим имена.

Судија: Да ли је било.....

Сведок: Да. то је било у просторијама МУП-а Кнеза Милоша.

Судија: То је други пут кад су вас саслушавали.

Сведок: То је кад сам требао да то све што сам њима причао они су то писали, али није било нигде мог писаног трага, односно потписа, звали су ме да то све понови испричам и да они то, да ја то потпишем у присуству њихових, у присуству њих, тако да има и мој потпис и њихов.

Судија: Јесте ли потписали.

Сведок: Јесам.

Судија: То што је куцало на компјутеру.

Сведок: То што се налази код вас.

Судија: А ко је куцао то на компјутеру, јел знате.

Сведок: Па вероватно неки оперативац њихов или дактилограф, немам појма, сви су мушкарци били.

Судија: И тад сте потписали.

Сведок: Тад сам потписао и замолио сам, питао сам их да ли је то сада тајна или није. Рекли су да није и ја имам копију од свега тога.

Судија: Дали су вам копију тога.

Сведок: Нормално.

Судија: Добро, а реците ме колко је то било након овог првог саслушања када су били Фурдуловић и Карлеуша.

Сведок: Кад сам ја добио позив да се јавим у канцеларију Хашког трибунала у Јеврема Грујића ја сам звао шефа кабинета Сретена Лукића као што сам и сад добио позив и обавестио МУП да сам добио позив и шта да радим, они су мени узели телефон да ми се наводно јаве, нису ми се јавили, а сваки пут кад сам пре овог позива добио позиве јављали су ми се и по мене долазило возило на неки разговор или инструкције шта да причам и како.

Судија: Ко вас је то звао.

Сведок: Карлеуша.

Судија: А јел вас и сад звао.

Сведок: Сад ме нико није звао. Позив сам добио пре 7 дана до данашњег дана ме нико није звао.

Судија: Добро, а нисте ми одговорили на питање, моје питање је било тад кад су куцали на компјутер, колко је то било након овог првог разговора са Карлеушом.

Сведок: Не могу да се сетим тачно када али ја сам са Карлеушом обављао и за време па једно 4, 5 сусрета сам имао с њим у вези тога.

Судија: Добро. Ви можете захтевати да преслушате сад овај снимак уколико хоћете.

Сведок: Немам, може ајде.

Судија: Ако хоћете ви можете захтевати ми ћемо пустити да се репродукује ако вам треба то. То од вас зависи само.

Сведок: Јел сад готово јел се угасио.

Судија: Морате се изјаснити хоћете да преслушате или.

Сведок: Може, може.

Судија: Добро.

Констатује се да се снимање прекида ради репродукције исказа сведока.

Наставља се снимање исказа сведока Протић Божидара након што је репродукован снимак досадашњег саслушања, пошто сте чули снимак има ли примедби.

Сведок: Нема.

Судија: Имате ви нешто да додате.

Сведок: Немам ништа.

Констатује се да је снимање исказа сведока Протић Божидара завршено у 12 сати и 36 минута.

Наставак саслушања сведока ПРОТИЋ БОЖИДАРА пред истим лицима у 12 сати и 42 минута.

Судија: Изволите господине Протићу кажите.

Сведок: С обзиром да сам ја умешан у сва оба збивања око хладњача, лешева, превоза, транспорта итд. ја задњих годину дана имам претње телефонске од мени непознатих лица јер нисам у могућности да установим ко ми прети, а могу да претпоставим због чега ми прети, па зато бих молио овај суд и надлежне органе да ми у свему овоме помогну.

Судија: Добро, а јел можете да нам кажете какве су врсте претње.

Сведок: Зашто си нас издао, шта ти мислиш да ћеш тиме нешто постићи, пар позива сам имао на албанском, на шиптарском, полу српски, пула шиптарски, да ли су то прави Шиптари или нису ја не могу да установим,

бојим се за своју породицу, за себе, шта да вам кажем можете да претпоставите о чему се ради и какве су то претње.

Судија: Добро, јел имате још нешто да додате.

Сведок: Не, више ништа.

Судија: Констатујем да је завршено саслушање у 12 сати и 44 минута.